

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/268/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3216203454
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3216203454.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a členov senátu Mgr. Zuzany Holúbkovej a Mgr. Ivana Kubínyiho v spore žalobcu: A. N., zastúpená Advokátskou kanceláriou F. s.r.o., so sídlom N., W. D. proti žalovaným: 1/ L., 2/ I. V., bytom H. 2, o zaplatenie 9.988 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 07. marca 2017, č.k. 4Csp/100/2016 - 64, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a vo výroku o náhrade trov konania p
o t v r d z u j e.

Žalovaným 1/, 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovaným 1/, 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 9 179,94 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 9 179,94 eur od 01.09.2016 do zaplatenia, a to v pravidelných mesačných splátkach vo výške 100 eur mesačne, ktoré sú splatné vždy do 15. dňa v mesiaci s účinnosťou od právoplatnosti tohto rozsudku do 30.06.2017 a od 01.07.2017 v pravidelných mesačných splátkach vo výške 200 eur, ktoré sú splatné vždy do 15. dňa v mesiaci s tým, že v prípade omeškania s plnením jednej splátky sa stáva splatné celé plnenie. Výrokom II. súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol a výrokom III. rozhodol, že žalobca má voči žalovaným nárok na náhradu trov konania vo výške 83,82%. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd uložil žalovaným povinnosť zaplatiť žalobcovi dlžnú istinu úveru 9 988 eur, sumu 2 903,79 eur ako dlžné úroky, spolu s úrokom vo výške 16,90 % ročne zo sumy 9 988 eur od 01.09.2016 do zaplatenia a spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 9 988 eur od 01.09.2016 do zaplatenia. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca so žalovanými uzatvorili dňa 13.10.2014 zmluvu o úvere, dobrá pôžička, na základe ktorej sa žalobca so žalovanými dohodli na poskytnutí úveru vo výške 10 000 eur. V zmluve boli uvedené podmienky: výška úveru 10 000 eur, celková čiastka úveru: 20 749 eur, počet splátok: 120, splátka 185,10 eur, z toho výška mesačnej splátky 175 eur a náklady spojené s poistením schopnosti splácať úver 10,10 eur, ročná úroková sadzba 16,90 %, RPMN 18,27 %, priemerná hodnota RPMN 10,86 %, splatnosť prvej splátky: 25.11.2014, dátum konečnej splatnosti: 25.10.2024, dátum splátky k: 25 dňu v mesiaci. Dňa 18.11.2015 v dôsledku omeškania s úhradou záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy boli žalovaní vyzvaní k okamžitej úhrade úveru. Dňa 30.12.2015 žalovaný 1/ písomne uznal dlh vyplývajúci zo zmluvy o úvere vo výške 11 259,97 eur, ktorý sa stal splatným dňa 18.11.2015. Ďalej z predložených listín žalobcu zistil, že žalovaní žalobcovi uhradili celkom sumu 820,06 eur. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil ust. § 3 ods. 1, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 517 ods. 1 veta prvá, § 533 ods. 1 Občianskeho zákonníka; § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 2 písm. j), k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 497 Obchodného zákonníka. Súd prvej inštancie uviedol,

že zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovanými má spotrebiteľský charakter vzhľadom k tomu, že v právnom vzťahu založenom uvedenou zmluvou vystupovali žalovaní ako spotrebiteľia, ktorí čerpaním úveru uspokojovali svoje osobné potreby a žalobca vystupoval ako podnikateľ poskytujúci uvedenú službu. Spotrebiteľský charakter zmluvy je nepochybný aj tým, že zmluva bola pripravená vopred na formulári vrátane znenia obchodných podmienok bez možnosti zasiahnuť do jej znenia žalovanými ako spotrebiteľmi. Preto súd na posúdenie daného záväzkového vzťahu aplikoval ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd bol toho názoru, že v danom prípade úverová zmluva obsahovala iba výšku a počet mesačnej splátky, a to v sume 185,10 eur v počte 120 splátok. Pokiaľ ide o výšku, počet a termín splátok úrokov, tento údaj v úverovej zmluve absentuje. Uvedenie iba výšky splátky ako takej nezahŕňa v sebe aj splnenie povinnosti uvádzať výšku splátky istiny, úroku a iných poplatkov, teda takto nie je zrejmé aká časť splátky predstavuje istinu, úrok, poplatky a pod. a v zmysle § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch sa potom takýto úver považuje za bezúročný a bez poplatkov a žalovaní ako dlžník a spoludlžník majú povinnosť vrátiť žalobcovi spoločne a nerozdielne iba poskytnutú istinu úveru, bez akýchkoľvek úrokov z úveru a poplatkov. Súd bol taktiež vzhľadom na ust. § 9 a § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch toho názoru, že zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov aj preto, že neobsahuje správne údaj podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j), a to celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítanú na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pretože táto je určená ako suma 20 749 eur, pričom z údajov platných v čase zmluvy je táto suma, t.j. celková čiastka, pri výške mesačnej splátky s poistením vo výške 22 212 eur (120 x 185,10 eur a bez poistenia v sume 21 000 eur (120 x 175 eur).) Zo znenia zmluvy je zrejmé, že v zmluve sa nachádza predformulovaný text o poistení schopnosti splácať úver, avšak zmluva vôbec nepredpokladá odmietnutie poistenia ako takého. V časti poistenia schopnosti splácať úver má veriteľ naformulovaný text o tom, že dlžník vyhlasuje že spĺňa podmienky pre vznik poistenia. Pokiaľ tvorilo výšku splátky úveru aj poistenie vo výške 1,10 eur (správne 10,10 eur), malo byť nevyhnutne poistenie ako také zahrnuté pre účely výpočtu celkovej čiastky spojených s úverom. Vychádzajúc z výšky celkovej čiastky úveru a výšky RPMN uvedenej v zmluve vyplýva, že suma poistného dojednaného (ako základný súbor poistenia) na dobu 120 mesiacov po 1,10 eur (správne 10,10 eur) do nákladov zahrnutá nebola a celková čiastka úveru (a tým aj výška RPMN) bola vypočítaná nesprávne. S poukazom na uvedené dospel súd k záveru, že predmetný spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov, nakoľko v úverovej zmluve je obligatórny údaj nesprávny, je v neprospech spotrebiteľa, čo spôsobuje, že veriteľ nemôže požadovať úroky a poplatky. Súd uviedol, že na uvedenej skutočnosti nič nemení okolnosť, vyplývajúca z listiny zo dňa 30.12.2015 o tom, že žalovaný 1/ dlh, ktorý je predmetom sporu, a to vo výške 11 259,97 eur písomne uznal. Súd citoval ust. § 558 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého uznanie dlhu ako jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi zakladá vyvrátiteľnú právnu domnienku, že v čase uznania dlh existoval. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, čo znamená, že dlh žalovaných v čase uznania vo výške 11 259,97 eur neexistoval a vzhľadom na postavenie žalovaných ako spotrebiteľov, aplikujúc § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. súd na túto okolnosť prihliadal ako na zákonný dôvod, ktorý bráni priznať žalobcovi plnenie voči spotrebiteľom - žalovaným v uplatnenom rozsahu. Z tvrdení žalobcu, ktoré neboli zo strany žalovaného popreté, z listinných dôkazov predložených žalobcom mal súd za preukázané, že žalovaní porušili svoje zmluvné povinnosti tým, že poskytnutý úver riadne nesplácali. Pretože predložená uzatvorená zmluva neobsahuje náležitosti v zmysle 9 ods. 2 písm. j) vyššie citovaného zákona, bolo potrebné považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov a žalovaní sú tak povinní vrátiť iba istinu úveru, ktorý vyčerpali, a to v sume 10 000 eur bez akýchkoľvek úrokov a poplatkov. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaní žalobcovi celkom uhradil 820,06 eur a na základe týchto skutočností a zákonných ustanovení žalobcovi patrí právo len na zaplatenie zostatku poskytnutých finančných prostriedkov z úveru spolu s úrokom z omeškania, t.j. suma 9 179,94 eur (10 000 mínus 820,06) a vo zvyšnej časti istiny spolu s úrokom z omeškania žalobu z dôvodov uvedených vyššie (úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov) zamietol. Súd uviedol, že keďže sa žalovaní dostali do omeškania s platením svojho peňažného záväzku, vzniklo žalobcovi právo popri dlžnej istine i na úhradu úroku z omeškania. Žalobca si uplatnil úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 01.09.2016 do zaplatenia, ktorý mu súd podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. aj priznal. S poukazom na ust. § 232 ods. 3 C.s.p. súd konštatoval, že toho času nie je v možnostiach žalovaných splniť povinnosť uloženú im týmto rozsudkom v lehote troch dní a určil im túto povinnosť splniť v splátkach (po 200 eur) s tým, že v prípade omeškania jednej zo splátok, stane sa splatným celý dlh. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania súd odôvodnil § 255 ods. 1, 2 C.s.p. Uviedol, že žalobca bol v konaní úspešný v sume správne 9 179, 94 eur (nesprávne uviedol sumu 80,64 eur), čo predstavuje 91,91 %

a žalovaný bol úspešný vo výške 806,06 eur (v časti v ktorej bola žaloba zamietnutá) - čo predstavuje 8,09 %. Žalobcovi voči žalovaným patrí nárok na náhradu trov vo výške 83,82 % (91,91-8,09).

2. Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom právneho zástupcu v zákonnej lehote odvolanie žalobca, domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie alebo jeho zmeny a vyhovenia žalobe. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávne určil celkovú čiastku, ktorú je žalovaný povinný uhradiť, keďže táto čiastka nezodpovedá násobku počtu splátok (120) a výšky mesačnej splátky (185,10 eur, resp. bez poistenia 175). Tento skutkový záver súdu prvej inštancie je nesprávny. Žalobca a žalovaný uzavreli zmluvu, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 10.000 eur. Žalovaný bol povinný vrátiť poskytnutý úver v mesačných splátkach. Celkový počet mesačných splátok bol 120. Výška 1. až 118. mesačnej splátky bola 175 eur a poplatok za základný súbor poistenia bol vo výške 10,10 eur, výška 118. mesačnej splátky bola 99,70 eur a poplatok za poistné bol vo výške 10,10 eur, výška 120 splátky bol 0 eur a poplatok za poistné bol v sume 10,10 eur. Poistné bolo dobrovoľné a nemalo žiadny vplyv na poskytnutie úveru. Celková čiastka úveru, ktorú mal žalovaný uhradiť pri riadnom a včasom splácaní predstavoval sumu 10 749,70 eur. Znamená to, že medzi čiastkou, ktorú mal žalovaný uhradiť a celkovou sumou, ktorá bola uvedená v zmluve, je súlad. Ak súd prvej inštancie tvrdí opak, takýto záver nezohľadňuje skutočnosti, a to celkový počet splátok uvedených v zmluve bol 120, neznamená to však, že každá z týchto splátok bola vo výške 185,10 eur, resp. 175 eur bez poistenia. V čase uzatvorenia zmluvy bol úver pre žiadateľov ponúkaný pod obchodným označením „dobrá pôžička“. Žiadateľ o úver si volil dobu splácania v ucelených rokoch, pričom si zvolil dobu splácania 10 rokov (120 mesiacov). Ak žalovaný požadoval dobu splácania úveru v trvaní 120 mesiacov, informačný systém žalobcu zaokrúhlil výšku mesačnej splátky tak, že výsledkom tohto procesu bolo rozpočítanie celkovej požadovanej čiastky úveru na požadovaný počet splátok, pričom splátka, ktorá nedosiahla výšku pevnej mesačnej splátky bola určená ako posledná, resp. predposledná. Preto 119. splátka bola vo výške 99,88 eur a 120. splátka bola vo výške 0 eur. Vzhľadom na uvedené bol toho názoru, že zmluva obsahuje základnú náležitosť - celkovú čiastku, ktorú bol povinný žalovaný uhradiť a táto čiastka je uvedená správne a rovnako správne je uvedený aj údaj o RPMN. Súd prvej inštancie vyhodnotil údaj o celkovej čiastke, ktorú bol žalovaný povinný uhradiť, ako nesprávny. Keďže súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým záverom, vykonal aj nesprávne právne posúdenie zisteného skutkového stavu. Zo znenia § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch nevyplýva, akým spôsobom má byť určená celková suma, ktorú je spotrebiteľ povinný uhradiť. Zákonná úprava vyžaduje len to, aby úverová zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru takýto údaj obsahovala. Súd prvej inštancie tak nesprávne vec právne posúdil, ak uviedol, že zmluva obsahuje nesprávny údaj o celkovej čiastke, ktorú má žalovaný uhradiť a na základe toho určil, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov. Takýto postup má aj znaky formalistickej aplikácie zákona a nezohľadňuje účel sankcie podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. Podľa jeho názoru zmluva obsahuje všetky požadované obsahové náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. a má tak nárok na úhradu všetkých dlžných splátok, ktoré žalovaný do dňa vyhlásenia prvoinštančného rozhodnutia neuhradil. Súd prvej inštancie nesprávne určil, že absentuje výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmysle § 9 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. sa uvedené ustanovenie aplikuje len v prípade, že obsahom zmluvy o spotrebiteľskom úvere je aj amortizácia istiny, pričom v takom prípade sa zákazníkovi v zmysle § 9 ods. 5 citovaného zákona poskytuje amortizačná tabuľka. V danom prípade nebola dohodnutá amortizácia istiny úveru a z tohto dôvodu sa náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. dá vyhovieť jedine nasledovným spôsobom, ktorý považuje žalobca za postačujúci. Zmluva o úvere obsahuje požadované náležitosti, keďže sa v nej uvádza, (i) výška úveru, (ii) úrok vyjadrený v % p. a., (iii) výška mesačnej splátky, (iv) RPMN banky v %, (v) taktiež priemernú RPMN na trhu, (vi) celkovú výšku nákladov, (vii) dátum 1. splátky, (viii) dátum nasledujúcich splátok, (ix) počet mesačných splátok, (x) dátum konečnej splatnosti úveru. Vzhľadom na vyššie uvedené považuje za absolútne dostatočne a v súlade so zákonom, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje vyčíslenie istiny, úroku a poplatku a zároveň určuje počet, výšku a termíny splatnosti jednotlivých splátok, ktorými sa má táto celková čiastka splatiť. Takýto záver potvrdzuje aj rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 19. septembra 2012, sp. zn. 17Co/151/2012. Okrem uvedeného významným faktorom, ktorý svedčí v prospech jeho výkladu je aj znenie smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len "smernica 2008/48"), ktorá na rozdiel od predchádzajúcej smernice zavádza v čl. 22 ods. 1 tzv. maximálnu harmonizáciu, čiže požiadavku na prijatie takej vnútroštátnej právnej úpravy, od ktorej sa nemožno odchyliť. Ustanovenie čl. 10 smernice 2008/48 pritom veľmi presne stanovuje, aké náležitosti má mať zmluva o spotrebiteľskom úvere, pričom toto ustanovenie neuvádza žiadne také vytykané požiadavky na náležitosti zmluvy o

spotrebiteľskom úvere ako stanovuje § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. (požiadavku na sprístupnenie výpisu vo forme amortizačnej tabuľky sa týka len prípadu amortizácie istiny, čo nebol daný prípad). Dodal, že súd prvej inštancie nesprávne určil, že on nemá nárok na zmluvný úrok po zosplatnení úveru. Zmluvný úrok je odplatom za poskytnutie finančných prostriedkov a tvorí ekonomickú podstatu poskytovania finančných prostriedkov ako podnikateľskej činnosti veriteľa. Sankčný úrok nie je a nemôže byť kompenzáciou tejto ceny finančných prostriedkov, ako k tomu súdy vo svojej judikatúre nesprávne pristupujú. Poukázal na celkom opačný prístup českých súdov (napríklad rozhodnutie NS ČR, sp. zn. 32 Cdo 3830/2014, sp. zn. 31 Cdo 2851/1999, 32 Cdo 2782/1999, 29 Cdo 2606/2000, 33 Cdo 113/2008).

3. Žalovaní 1/, 2/ k odvolaniu žalobcu uviedli, že oni nie sú schopní platiť viac ako 200 eur mesačne, nieto ešte zaplatiť celý dlh naraz. Platia za byt 250 eur, obaja hradia mesačne poplatky za telefón, žalovaný 1/ platí cestovné cca 200 eur mesačne, hradí sumu 180 eur mesačne titulom škody z dopravnej nehody; žalovaná 2/ platí elektrinu 30 eur, káblovú televíziu a cestovné. Sú ochotní hradiť splátky na dlh vo výške určenej v rozsudku súdu prvej inštancie.

4. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a vo výroku o náhrade trov konania je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým súd žalovaným 1/, 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 9 179,94 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 9.179,94 eur od 01.09.2016 do zaplatenia, a to v pravidelných mesačných splátkach - do 30.06.2017 vo výške 100 eur a od 01.07.2017 vo výške 200 eur, odvolaním napadnutý nebol, preto je rozsudok súdu prvej inštancie v tomto výroku právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

6. V prejednávanej veci súd prvej inštancie správne konštatoval, že uzatvorená zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou vychádzajúcou z postavenia žalovaného 1/ako dlžníka (žalovanej 2/ ako spoludlžníčky) a správne dospel k záveru, že je namieste aplikovať zákon o spotrebiteľskom úvere. Správne potom preskúmaval, či predmetná zmluva obsahuje všetky obligatórne náležitosti podľa uvedeného zákona.

7. Zamietavú časť rozhodnutia založil súd prvej inštancie okrem iného na použití ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy medzi stranami sporu. Podľa uvedeného ustanovenia, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Inak veriteľ nemá právo na úroky a poplatky za úver (§ 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z.).

8. Súdna prax nebola pri aplikácii uvedeného ustanovenia donedávna jednotná. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 3Cdo 146/2017 však prijalo záver, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. Zamietnutie žaloby z uvedeného dôvodu potom nie je v súlade s uvedeným záverom NS SR.

9. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobca uzatvoril so žalovaným 1/ ako dlžníkom a žalovanou 2/ ako spoludlžníčkou dňa 13.10.2014 zmluvu o úvere - "dobrá pôžička", na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 10 000 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 120 mesačných splátkach, pričom splátky žalobca v zmluve o úvere rozdelil na splátky istiny úveru a úrokov vo výške 175 eur a splátky predstavujúce náklady spojené s poistením schopnosti splácať úver vo výške 10,10 eur. Dátum prvej splátky bol stanovený do 25.11.2014. Výška úrokovej sadzby v zmluve o úvere bola 16,90 % ročne, RPMN 18,27 % a priemerná RPMN 10,86 %. Dátum konečnej splatnosti úveru bol stanovený na deň 25.10.2024. Ako celková čiastka úveru bola uvedená suma 20.749,70 eur. V zmluve je dohodnuté aj poistenie, a to základný súbor poistenia. V bode 4.9 zmluvy o úvere je uvedené, že poistenie schopnosti

splácať úver sa riadi ustanoveniami poisťnej zmluvy, ktorú uzatvorila A. A. N. a žalobca a Všeobecnými poisťnými podmienkami pre poistenie schopnosti splácať úver, ktoré sú súčasťou poisťnej zmluvy.

10. Súd prvej inštancie v rozsudku konštatoval, že v zmluve o úvere je nesprávne uvedený údaj o celkovej čiastke úveru. Odvolací súd považuje tento záver súdu prvej inštancie o nesprávne uvedenej celkovej výške úveru za správny a odvoláciu námietku žalobcu za nedôvodnú. Zo zmluvy o úvere vyplýva, že počet splátok je 120 a výška splátky bez poistenia je 175 eur, čo v prípade počtu splátok 120 je vo výške 21 000 eur a s poistením 185,10 eur pri počte splátok 120 v celkovej výške 22 212 eur. Ani jednu z uvedených súm žalobca ako celkovú čiastku úveru neuvádza, keď v zmluve je uvedená suma 20 749,70 eur, ktorá suma je navyše ešte v nižšej výške ako pri počte splátok a dohodnutej výške splátky podľa zmluvy (či už s poistením alebo bez poistenia).

11. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že úver, ktorý žalobca poskytol žalovanému, je bezúročný a bez poplatkov, nakoľko úverová zmluva neobsahuje všetky požadované náležitosti podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. V zmluve totiž absentuje výška celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom, pretože do celkových nákladov nie sú zahrnuté poplatky za poistenie a zároveň žalobca v konaní nepreukázal, že žalovaný nemusel navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver, alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

12. Ako bolo uvedené, v predmetnej zmluve o úvere je dohodnuté aj poistenie, a to základný súbor poistenia, pričom dlžník (žalovaný 1/) vyhlásil, že spĺňa podmienky pre vznik poistenia, ktoré sú uvedené v bode 7.3 obchodných podmienok pre spotrebiteľské úvery.

13. Uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere má charakter formulárovej zmluvy, ktorej obsah vopred pripravil žalobca ako dodávateľ pre vopred neurčený počet klientov- spotrebiteľov. Z obsahu zmluvy vyplýva, že súčasťou pripravenej formulárovej zmluvy bolo poistenie poskytnutého úveru, pričom z obsahu takto uzavretej formulárovej zmluvy nevyplýva, že by dlžníkovi mohol byť poskytnutý spotrebiteľský úver aj bez dojednania poistenia, resp. žalobca túto skutočnosť v konaní nepreukázal. Ako správne uviedol aj súd prvej inštancie, zo zmluvy nevyplýva, že by dlžník mohol odmietnuť ponúkané poistenie, pričom uvedená skutočnosť nevyplývala ani z vykonaného dokazovania a žalobcom tak nebola v konaní preukázaná. Z bodu 4.9 zmluvy o úvere je pritom zrejmé, že samotnú poisťnú zmluvu uzatvorila A. a žalobca.

14. Vychádzajúc z uvedeného mal odvolací súd za to, že žalovaný neprejavil jasnú vôľu uzavrieť poisťnú zmluvu, pokiaľ iba podpísal zmluvu o úvere s takto predtlačným textom, neprejavil osobitným podpisom svoju vôľu byť viazaný poisťnou zmluvou, z ktorej by vyplývali jeho vlastné oprávnenia v prípade vzniku povrchne predpísaných poisťných udalostí a ktoré by určitým spôsobom zmenili zmluvu o úvere v prospech dlžníka pri vzniku poisťnej udalosti. Všetky tieto okolnosti nasvedčujú tomu, že poistenie uzavreté veriteľom nie je osobitnou službou poskytnutou dlžníkovi, ale bolo vecou obchodných nákladov samotného veriteľa. Z uvedeného vyplýva, že dohoda o poistnom, uvedená v základných parametroch úveru zmluvy o úvere, bola podmienkou uzavretia zmluvy a žalovaný musel podpísať aj dojednanie o poistnom, pokiaľ chcel dosiahnuť poskytnutie úveru. Preto záver súdu prvej inštancie, že náklady na poistné bolo potrebné zahrnúť do celkových nákladov spotrebiteľa, pretože to bolo podmienkou toho, aby žalovaný získal spotrebiteľský úver alebo ho získal za ponúkaných podmienok, považoval odvolací súd za správny. Preto aj právny záver súdu prvej inštancie, že zmluva neobsahuje správnu výšku celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom (a tým aj RPMN), keďže do celkových nákladov nie sú zahrnuté poplatky za poistenie, a z tohto dôvodu sa úver v zmysle § 11 ods. 1 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. považuje za bezúročný a bez poplatkov, bol správny.

15. Za situácie, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, správne súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaní sú povinní zaplatiť žalobcovi len rozdiel medzi sumou poskytnutého úveru 10 000 eur a sumou zaplatených splátok 820,06 eur, teda sumu 9 179,94 eur s prísli.

16. Pokiaľ odvolací súd tiež dospel k záveru, že úverová zmluva sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov, nedôvodná je aj námietka žalobcu o tom, že mu patrí zmluvný úrok aj po zosplatnení popri úroku z omeškania, keďže v prípade úveru, ktorý je bezúročný a bez poplatkov, žalobca na takýto úrok nemá nárok.

17. Vzhľadom na uvedené, keďže predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní boli úspešní žalovaní. Týmto však žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli a tieto nevyplývali ani z obsahu spisu, preto im odvolací súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).